

MÜTEVAZİLİĞİ, SORUMLULUK DUYGUSU VE EMERJİLİĞİYLE
ÖRNEK BİR DEVRİMCİ = ÜMÜŞ ŞAHİNÖZ

"Ölümü ayak seslerinden tanıyıp kapıda karşılayacağız."

97 yılının Nisan ayıydı, Kocaelin'den gözaletına alınıp tutuklanan arkadaşlarımız, Ümraniye Hapishanesine sevk edilmek üzere Bayrampaşa Özel Tıp Hapishanesine getirilmişlerdi. Bu arkadaşlarımızı görmek için saucıdan izin alınmış, Avukat görüş yerine gitmiştik. Ümüş'ü ilk orada gördüm. Bir arkadaş Ümüş'le kucaklaşıp "Merak ediyorduk sizi gördüğümne sevindim," dedi. Daha öncesinde tanışmıyorlardı. Ümüş lafını esin gemedi "Ne diyorsun ya! Seviniyor muyum hiç?" deyince arkadaş mahcup oldu biraz... Ümüş'ün hiç yeni tutuklanmış havası yoktu. Sanki yılların mapusuydu. Ama canı sikkindi biraz... Kocaeli'nde görev almasının üzerinden çok fazla zaman geçmemişti. Bölgedeki ilişkileri yeni yeni tanışmış - vakıf olmaya başlamıştı. Örgütlenme ve faaliyetler yeni yeni başlıyordu. İşin başında sayılırdı yani, ve tam da bu zamanda tutsak düşmenin burukluğunu - can sıkıntısını yaşıyordu. Ciddi hatta soğuk bile denemek bir görüntüsü vardı. Çok konuşkan değildi.... Ümüş'le ilk karşılaşmamızdı bu.

İkinci karşılaşmamız tam 4. yıl sonra oldu...

Yine Bayrampaşa Hapishanesindeydik. Biz arkadaşlar ve aileler olarak dışarda, hapishane kapısında baklıyorduk. Ümüş ise, bir Ölüm Orucu Direnişçisi olarak 200. lü günlerinde tahliye

ediliyordu. Ümüş, Zeynep Arıkan, Gülay Kavak ... taker taker hapishane nizamiyesinden bizim olduğumuz yere getiriliyordu. İkinci görüşümde hapishanenin sağlık görevlilerinin kucağında-her hareketinden çok mutlu olduğu görülen Ümüş vardı. Üm- Biraz şaşkın ama çok mutluymuştu...

4.9.1 önceki görüşümüzdeki ciddi olgun, az konuşkan Ümüş gitmiş "kuş" kadar canıyla vicir vicir konuşkan, gülen, her lafında-her hareketinden çok mutlu olduğu görülen Ümüş vardı... "Hadi hadi," diyordu "Gidelim bir an önce," ... Armutlu'ya gidecektik. Tahliye olan direnişçilerin ve Ölüm Orucundaki TAYAD'lıların direniş kalasına dönüştürdükleri Armutlu'ya...

Ambulansa yerleştirildikten sonra yanından ayrılacaktım, ki yanına çağırırdı. "Eğil," dedi. Eğildim "Zeynep'le birlikte kalmak istiyorum, gittiğimizde buna göre düzenlersiniz," dedi. İlk başta balki garip gelebilirdi böyle bir talep - Hela hala örgütlü yaşamı boyunca "özel," his bir talepte bulunmamış. Ümüş'ün böyle bir talepte bulunduğu düşünülürse de daha da garip gelebilirdi. Ama bunun cevabını ilerdeki günlerde Ümüş'ün kendisi verecekti...

Armutlu'daki direnişçilerin çağılmaya başladığı, yeniden düzenlemelerin yapıldığı gündü... O akşam Ümüş ve Zeynep'de ailelerinin talepleri nedeniyle Zeynep

lerin Armutludaki gecekondularında kendilerine ayrılan odada direnişe devam ettiler.

Ümüş ve Zeynep Ümraniye Hapishanesi 1. Ölüm Orucu Ekibinde birlikte başlamışlardı direnişe .19 ARALIK direnişini katliamı birlikte yaşadılar. İşkenceli saukla birlikte Kartal hapishanesine götürüldüklerinde direnişi orada da sürdürdüler. Direnişin belli bir aşamasında içinde buldukları tecritin daha da koyulaşacağını, zorla müdahale tehdidi altında ve düşmanın moral bozmaya yönelik türlü psikolojik ve fiziki saldırılarına maruz kalacakları hastane sürecinde yine birlikteydiler. Direnişin kararlılığının kabul ettirdiği, medyada yalan ve demagogjik propogandanın alabildiğine yoğunlaştığı, ailelerin yaşadığı acıların - duygusallıkların düşman tarafından evlatlarına - direnişçilere yöneltilmeye çalışıldığı "zor günler",den geçiliyordu. Direnişe birlikte başladıkları yoldaşlarından kimileri ihanet etmiş bataklığa saplanmışlardı... Kısacası direnişin iradesinin her yönden kusatma altında olduğu, saldırının yoğun yaşandığı, ihanetlerin - saurulmaların sıradanlaştırılmaya çalışıldığı bir dönemdi.

Hastanedeki bu zorlu günde de hep yan yana olmuşlardı. Zeynep ve Ümüş ....Zeynep de Ümüş de, bütün bu nedenlerle ölüme yaklaştıkları bu günlerde birlikte olmak istiyorlardı doğal olarak...

Peşpeşe iki ambulans Zeynep'lerin Armutlu'daki kondu-
suna yanaştı. İki direnişçi sedyeleri ambulanslardan çıkar-
ıldılar. ve o anda ikisini bir ağızdan patlattılar sloganı
"Hoş geldin ölüm mertaba zafer,, Direnişçileri merakla bek-
leyen, görmek isteyen halkta, karşılıksız bırakmıyor slo-
ganları, onlar da hep birlikte slogan atmaya başladılar.
bir anda hava değişiyor, coşku dorukta...

Direnışçilere can gelmiş, yol yorgunluğu, halsizlik, vs...
eser yok. Göbeleri ısıt ısıt, Ziyaretçi akını başlıyor "yorgunuz
yarın görüşsek,, falan yok. Gecen geç saatlere kadar gelen
ziyaretçilere şakolashıyorlar, konuşuyorlar anlatıyorlar....
Yeni direniş evlerinin düzenlenmesi hazırlıkları bitiyor. Geçici
olarak Zeynep'lerin evinde kalan Ümüş ve Zeynep'de yeni
direnış evine gelecekler. Sorumlu arkadaşlar yeni direniş
evine geçileceğine haber vermeye geliyor, Ümüş ve Zeynep-
le konuşup haber veriyor. Ümüş önce itiraz ediyor Coşkusu
masum bir itiraz bu "Burası iyi,, diyor. Arkadaş anlatıyor,
direnışin selâmeti ve güvenliği açısından bunun bir zor-
unluluk olduğunu anlatıyor "tamam o zaman,, diyor Ümüş
tamam ama bir gece daha burada kalalım. buradakiler-
le vedalaşalım,, arkadaşımızda "Tamam,, diyor.

Ertesi gün yeni direniş evine geçiliyor. Ümüş ceu-
resine karşı, olan bitene müthiş duyarlı. Tanımları coşkusu
konuşmaları çocuksu sanki... Eski ciddi-olgun Ümüş'le

kıyaslandığında bu oldukça belirgin.

Direnişte 200'lü günleri devirali epey olmuş. Hastane sürecinde zaman zaman bilincinin gidip-geldiği, bulanıklaştığı günlerde olmuş. Bütün bunlara rağmen dikkatle gözlüyor, anlamaya çalışıyor, Ziyaretçilere, refakatçiler, allalar..... herkese gözlüyor, anlamaya çalışıyor. O hengama içinde -yağunluk içinde kimin canı sıkkin, kim durgun, kim üzgün, kimin ne ihtiyacı varı... Hep farkında. Bütün bunlarla ilgili olarak kimi zaman kendisi, kimi zaman refakatçileriyle mücadele etmeye çalışıyor.

Sezgileri güçlü. Dikkatli, iyi bir gözlemci.-İnsan tanım ayı biliyor. Çaresindeki her kıpırdanmayı, her olayı algılar, üzerine düşünür. Onda bir refleks haline gelmiş bu. Hiç bir şeyin üzerinden atlamıyor. Mücadele ediyor, ve kendince bir sonucu bağıyor.

Ümüs'ün kaldığı direniş evinde görevli olmayan bir arkadaşımız orada bir, çok sık olmayan aralıklarla, Ümüs'ü ziyaret ediyor. Kısa kısa hal hatır edilen sohbetleri oluyor. Bu arkadaş, gördüğünde üzerinde hep aynı gömleğin olmasını Ümüs'ün gözünden kaşmıyor. Ziyarata gelenlerden hali vakti iyi olduğunu düşündüğü bir ziyaretçiye gömlek sparisı veriyor, şu renk -şu model bir erkek gömleği istiyorum diye. Gömleği getirtiliyor. Aynı gömleği giyen arkadaş ziyarata gittiğinde güzel bir hediyeye paketiyle getirdiği gömleği

arkadaşa veriyor. " Eminim sana çok yakışacaktır," diyor. Arkadaşımız Ümüþ'ün bu davranışı karşısında çok atkileniyor. tabii mutlu oluyor...

Çözemediği - anlamadığı, her sorun onu rahatsız eder. çözünceye kadar - anlayınca ya kadar uğraşır. Soru sorar ça- ba sarf eder. Yoksa içi rahat etmez. Herhangi bir konu hakkın da eğer ikna değilse itiraz eder, anlayınca ya kadar ikna oluncaya kadar, tartışır....

çok farklı konular bile kafasını meşgul edebiliirdi. Me- sela ; Ümüþ, ne çocukken ne genç, bir kızken kendine özgülü küpe-yüzük - bilezik vs. Takmamıştır hiç. Hiç heves - istek duymamış - Demokratikle, yeraltı mücadelesinin farklı alan- larında bulunmuş, kendi doğallığında kullanması gereken ta- kıları bile kullanmamıştır. Hapishanede de öyle .... Ama di- reniş başladıktan sonra takıya merak sarmıştır, takı- takmak ister... Bu isteği duyumsamaya başladığında kan- disisi de garipser ilk başlarda. Arkadaşlara söylediğinde on- lar da bu duruma şaşırılmışlar, Ama istediğini memnuniyet- le karşılıyorlar. Ümüþ bunu kafasına tekrar örneğin, Nasıl olur, niye böy olur, bir zaaf mıdır? ... Mutlaka konuşmalı, bu sorunların cevaplarını almalıdır arkadaşlardan....

Hastanede bilincinin gidip-geldiği, beyninin ken- disine oyunlar oynadığı günler yaşamıştı. Ümüþ. Asıl kor- kusu budur. Bunları boşa çıkarmanın, bilincinin yine -

gidip - geleceği günleri bilmekte ve buna karşı önlem almaktadır. Önlemi de, ne olursa olsun, aklından ne geçerse geçsin, düşüncelerini-duygularını hemen anında söylemektedir. Örgütüne ve yoldaşlarına sonsuz bir güvenin ifadesidir. Bu aynı zamanda. Direnişin bu aşamasından sonra yoldaşlarına söyleyeceği her sözün - kararın kendisi için bağlayıcı-doğru olduğunu bilinç altına kazımıştı adeta. Büyük küçük, anlamlı - anlamsız - önemli - önemsiz her neyse hemen söyler ve cevap ister. Takı meselesi de ista böyle bir şeydir...

En başından hedefine kitlenen Ümüş'ün direniş sonucu bilincinde yaşanan - tüm gal-gittare rağmen ak bir kağıt gibi beyaz, temiz ve pürüszüzdür.

Ümraniye Hapishanesinde direniş başlamadan önce komüncüdür, Ümüş emekçidir..... Komüncülüğün yanı sıra ak görevler alır. Kadınlar koğuşunun gece-gündüz ayakta olanlarındandır.

Hapishanedeki sorumlu arkadaş, Ümüşü şöyle anlatır;
....."Evet, abla kardeşiz biz, O benden öğrendiğini söylüyor ama hayır. Ben ondan öğreniyorum aslında Onda kimsenin fark etmediği incelikler - güzellikler var. Her şeye yetişir, mesela dar. dine yeter. Tam uzanır, biri seslenir "Ümüş bana yeni bir kazağ lazım,, üşenmez kalkar" Ümüş kakao varmı?" Ya orta lık karışmış bir bakesana,, uyutmazlar iki dakika kızı....Sık sık hastalanıyorum ben. Bu yüzden bağzen yemeğe ine-

miyorum. Yada çok yorgun oluyorum. İnamıyorum.... Biri baş ucumda "Hadi kalk sana yemek getirdim" "yapma", diyerum. "Böyle iyi değil yalnız yemem, tamam birlikte yiyelim".... Ne cefakar bir kızıdır o anlatamam.... Üstün açılır, üstünü örter, bir şeyin eksiktir, tamin eder, sesizce ko-yar rafına Harkes için böyledir. Tek tek kontrol eder, her-kesin çamaşırlarını kimin naye eksikmiş - naye ihtiyacı var, kimin naye kaybolmuş... Küçük küçük hediyeler verir, senin ihtiyacın var der. Öyle anaş bir sevkati vardı ki.... Birde tabi çok acımasız - Ne düşünüyorsa söyler, hiç sakinmaz. Kimse olursa söyler iyi de yapar. Dolaysızdır. Diplomasıyı bilmez. Ve böyle güzel halk hikayeleriyle anlatır ki insan-ın gerçekliğini.... Ya dersin "sen nereden biliyorsun bunları?", "Ailemden der", "Benim annem-babam böyle anlatır..." As-lında o halkın bilgeliğini, yüceliğini, dobralığını temsil eder kağısta. Bir kaç yıldır habersiz ben onun tuvalet temizle-mekten araştırmayı yapmaya "Hayır, yapmam-yapamam" dediğini duymadım. Böyle çok işi olur ki yine de yapar kal-kar ilgilanırdi. En nefret ettiği iki işi; yazmak ve top-luluk karşısında konuşmaktır. Yap denince onu da yapar, naz - niyaz bilmez....

Bana göre o saflarımızdaki kadınların çok dikkat

GÖRÜLDÜ
MANKİP ORKIDA KÖMÜRÜ
1 Nolu F Tipi Cezaevi
TEKİRDAĞ

Onur kaugasını anlatıyor. Nasıl kimlik kazanılır, nasıl kalıplar kırılır.... Hemde kimsenin gözüne bakıp kuyamati koparmadan anlatıyor. Evet o bir kahraman, halk kahramanı İnsan kahramanları hep kitapta okunmaz ki, işte yanbaşımızda hayatın yollarını farklı kesitlerinde birlikte yürüdük yürüyoruz...."

Ümüs 17 Eylül 1969'da Yozgat'ın Şafaatli İlçesine bağlı Halaçlı köyünde doğdu. Babasının memuriyeti nedeniyle, aile 1970 yılında Şafaatli İlçesine yerleşti. İlkokulu, ortaokulu, Liseyi Şafaatli'de bitirdi. Zeki ve becerikliydi. Liseyi bitirdikten sonra iki yıl köylerde dikiş nakış hocalığı yaptı. Okul dönemlerinde çocukluğu ve gençliği kışın Şafaatli'de yazın ise köyde tarım işleriyle uğraşarak geçti. Ablaydı 4. Kardeşin en büyüğüdü. 92 yılında devrimcilerle tanıştıktan sonraki örgütlü yaşamında öne çıkan emekçiliği, sorumluluk duygusu, anaçlığı, ... Kökenini buradan alır. Bu özelliklerini devrimci mücadele içerisinde daha da büyütmüş-güçlendirmiştir. Şahidimiz BESAT AKYILDIZ, Ümüs'ün ilk tanığı devrimcilerdendir.

92 yılında 94 yılı başlarına kadar Şafaatli'de devrimci mücadeleyi örgütlemeye, büyütmeğe çalıştı. 96 yılında Şafaatli'den ayrıldı. Malatya'da Kurtuluş Dergisi'nin temsilcisi olarak görevini sürdürdü. Daha sonra da 96 yılının sonlarına doğru, Marmara Bölge sorumlusu olarak

yeraltında görev aldı. 97 yılının Mart ayında bölge-
de yapılan operasyon sonucu gözaltına alındı. Şubede dir-
endi başı dik, nasıl girdiyse öyle çıktı şubeden...

Ümüş'ün yaşamı: Çocukluğunda ve ilk gençlik yıllar-
ında ki fazla işlerinden dikiş nakış hocalığına, devrimci
mücadale içerisinde dergi temsilciliğinden yeraltında
aldığı görevlere, tutuklulukta komünçülüğten direnişçiliğe
kadın hep emekçi yanı öna çıkmıştı, mütavaziliği, sor-
umluluk duygusu, şafgati.... Bütün bunları, istikrarlı
bişimde, yaşamı boyunca korunmuş, güçlendirmiştir.
Saurulmalar zig, zağlar, köklü değışimler yoktur yaşam-
ında. Ve ciddiyetle bilinir. Onu tanıyanlar ciddiyetten,
olgunluğundan bahsederken bunun altındaki şakacı
ondan beklenmeyen muzipliklari de anlatırlar.

Mesela, bir bakmışsınız kadınlar koğuşunun ortasına
kurar sacı, sağ ekmeği pişirir, ayran yapar. Ya da bir
bakmışsınız erkekler koğuşunun mutfağına habersiz-
lizinsiz dalmış, mantı pişirir.... Pişirden mantı alınır, çalış-
ma gruplarıyla, havalandırmanın ortasında, bir piknik
havasında iştahla yenir.... Veya bir komünçü olarak ken-
disinden hiç beklenmedik şakilde, erkek komine darbe ya-
par.... Bu işler Ümüş'ün başının altından çıkar....

Ümüşün, yaklaşık son üç ayı Armutlu'da geçti.
Ta hastanede yken ayağına bile kalkamaz, kendi ihtiyaç-

larını karşılayamaz durumdaydı... Armutlu'ya geldiğinde fiziki olarak da daha canlı, daha hareketli olduğu belirgin bir şekilde fark edilse de yine de ayağı kalkmıyor. yürüyemiyor. Kendi başına yatağında yer bile değiştiremiyordu. Fiziken böyleydi. Zaman zaman kısa aralıklarla sayıklamalar, anlamlı - anlamsız konuşmaları vs - olmasına rağmen genel olarak bilinci hep yerindeydi..

Şimdiye kadar hep yoldaşlarının halkın ihtiyaçları için koşturmuş emek varmıştır. Yeri geldiğinde hasta olanlara bakmış çamaşırlarını yıkamış, yeri geldiğinde sevgisiyle, sevgiyle ablalık, belkide annelik yapmıştır. Belkide bundandı kimi ihtiyaçlarının karşılanması konusunda seçiciliği, görevli olan bir kaç refakatçi içinden sadece kendisinin de daha önceden tanıdığı, aynı hapishanede tutsak olduğu arkadaşının - ablasının "o abla derdi", ihtiyaçlarının karşılanmasını istemesi diğer refakatçilerine his bir istekte bulunmuyuşu...

Son dönemlerde hastanede yaşanan sürece ilişkin duyduğu sıkıntıyı suçluluğu özeleştirisel tarzda anlatır, kimi yanlışlarından dolayı içinin rahat olmadığını ifade ederdi. Hastane koşullarında düşman direnişçilerin morallerini bozmak, direniş traditelerini kırmak için sadece zora basırmuyordu. Aileler ve direnişçiler arasında asılsız dedikodular çıkarıyor, birbirlerine karşı kışkırtıyorlardı. Tüm direnişçilere aynı taktikle yaklaşıyordu. "sen ölüyorsun direniyorsun ama...x arkadaşın bak gizli gizli neler

yapıyor... vs. vs.. " Filancının ailesi şöyle yaptı ..... " gibi söylemlerle aileleride etkiliyor. Kışkırtıyor, aileler ve direnişçiler arasında fitne-fesat tohumları ekiyordu. Bu politikadan tam olarak sonuç almadıysa da Ümüş'lerin hastanede olduğu süreçte kısmen sonuçlar almış direnişçiler ve aileler arasında kurgunlukları kızgınlıklar yaratabilmişti. Ümüş'ün rahatsız olduğu, onu üzzen konuda buydu. O süreçte yeterince bu oyunun farkında olmadığı müdahale edilmediği için duyduğu bir sıkıntıydı bu.

Ölüm döşeğinde de disiplinini sürdürdü. Her sabah kalkış saatinde kalkar temizlik vs... dan sonra dışarı kıyafetini "Esahman,, giyen başına sporlu şapkasını geçirir, direnişçilerin önündeki sadirde yerini alırdı. Öğleden önce ve öğleden sonra olmak üzere hergün iki defa -mutlaka- dışarda sadir üstünde mahale halkıyla, görevlilerle refakatçilerle, ziyaretçilerle sohbet ederdii... Havalar sıcağı, bazen ortalık sakinleştiğinde sıcağın da etkisiyle sadir, üstünde kendinden geçer uykuya dalarak çok zayıftı bir deri bir kamik kalmış yüzü iyice küçülmüş, gözükleri her zamankinden daha büyük görünüyordu yüzünde O büyük gözüklerin ardından etrafına dikkatle cin gibi gözlerle bakardı.

Pratik bir zekası vardı. Hazır cevaptı... Karşısındaki insanı dinlerken kafasında cevapları hazırladığını hissetti.

tirdi.... konuşması vurgulu ve tane taneydi. Ölüm orucunun son günlerinde dahi kasık kasık aralıklı ama yine vurgulu konuşuyordu.... 14 Eylül'e böyle gelindi.

" Şimdi sesizce yatıyor gözlerinin önünde Gülayın şehit olmasından bu yana, durmadan konuşan Ümüş gitmiş, sesizlik içinde sürekli düşünen yoldaşlarıyla yaşadıkları anın hayallarına dalan Ümüş gelmişti. çok sevdiği kır çiçeklerini getiren ziyaretçilere de sadece gülümsedi son iki günde ellerini çırparak sevincini belli etmedi. Mütevevizce ölümü bekliyordu. Susuyor hiç konuşmuyor " seni seviyoruz bizi anlıyormusun? " deyince sadece ellerini sıkarak, gözlerini kırıştırarak cevaplıyor.

En son Selvi'ye söylediği " şehit düştüğümde ellerim zafer işaretini yaparken kalmalı " oldu.

Selvi dün üzerine örtüğü battaniyeyi değiştirmek için açtığında parmaklarını zafer işaretini yapmış olarak beklediğini gördü. Gözleri doldu. Ellerini öptü. Gülümsedi Ümüş haylaz bir çocuk gibi " yakalayacağım zaferi, " der gibi bozmadı hiç alini yüzünde huzurlu, öylesine mutlu bir tebessümle, bir gün önceden zaferi ayarladığı parmaklarını hiç bozmadan bekledi bu günü. Zaferini kazanmış bir kahramanın coşkusu ve taşıdığı onurla dindik kucakladı hasratını çaktıklarını yatıştı.

Ümüş, Gülayın arkasından.

Sultan inanmak istemiyor. Ayaklarına dokunuyor.
Salime dönüyor:

— Hayır hayır henüz sıcak

Nabzını bakıyor Salvi atmıyor.

Armutlu kadınlarından Fadime kulağını dayıyor
nafesine, bir eli nabzını kontrol ediyor.

— Hayır kızlar Ümüş şehit düştü...

(.....)

Sultan ve Salvi Ümüş'ü hazırlamaya başlıyor.
Anlında kızılı, ıdızlı bant karanfiller nede güzel
yakıştı, göğsüne Diranişçiler teker teker bantından
öpüyor. Ant işiyorlar "Gönlün rahat git Ümüş,
kauganı omuzladık"

Annesi Fatma, kardeşi dayıları görünüyor
pencereden Annesi koşup giriyor Ümüş'ün odasına
Diz çöküyor kızının yanında öpüyor kızını anlından
Bir yandan gözlerinden yaşlar boşalıyor, bir yan-
dan ağıtlar yakıyor.

— Kızım demek sende gelin oldun, son bir kez
kına yakmış yoldaşların eline....gelinim....gelinim
.... Bak Ümüş, kırmızı yazmanı getirdim bunu çok
severdin.....

Duvağını örtter gibi örtüyor yazmayla yüzünü
Yozgat'ta da adettir galinlerin yüzüne pullu kırmı-
zı bir tül örtülür. Beline gelinlik kusağı bağla-

gamadılar ama yüzünü tülüyorlar halkın gelininin....

Duymasınlar. Ne konuşması bitiyor Ümüs'ün ne de ağıtları dinliyor anaların. Onlar ağıt yaktıkça kanıyor yaraları yaralarımız kanadıkça öfkemiz büyüyor.

- Sen nasıl bir zülümsün ki kızlarım oğullarım ölümü göze alıyor..... Diye ağıdını sürdürüyor. Tatma kadın ağıtlara doymuyor Ümüs'e doymadığı gibi. Güle güle kızım bak büyük ailen hep burada, istediğin gibi, uğurlayacaklar seni.....

Rafakatchiler ve yoldaşları taker taker Ümüs'ün annesinin elini öpüyor. Sarılıyorlar. Bir yandan ağıtlar sürüyor.

Eylül'ün 14'ü geceye yürüyor. Diranış aulının önünü aydınlatan meşalleler Ümüs'ün yürüyüşünü duyuruyor. gece kondu yoksullarına. Zılgıt zılgıt alkış alkış yürüyor. Ümüs, yolun da yürür gibi ardi sıra acılı yoksul çilekaş yüzler yürüyor. Sasları titremeden, korkmadan ağlamadan, dimdik yeri göğü sarsarak, yaralarımızı kanatanlara öfkelerini haykırarak yürüyorlar.

Armutlu cam aulının musalla taşına katıfalka dönüştüren bu dokuzuncu şahit. Dokuzuncu kez sabatılara kadar saygı nöbetleri tutuluyor. Kahramanların baş ucunda

(.....)

Gece kondulardan Ümüs'ü uğurlamaya gelen genç erkek ve kadınların sevgi nöbetiyle aydınlandı gün.

tirdi.... Konuşması vurgulu ve tane taneydi. Ölüm orucunun son günlerinde dahi kasık kasık aralıklı ama yine vurgulu konuşuyordu.... 14 Eylülle böyle gelindi:

"Şimdi sesizce yatıyor gözlerinin önünde Gölâyin şehit olmasından bu yana, durmadan konuşan Ümûş gitmiş, sesizlik içinde sürekli düşünen yoldaşlarıyla yaşadıkları nın hayallerine dalan Ümûş gelmişti. Çok sevdiği kır çiçeklerini getiren ziyaretçilere de sadece gülümsedi son iki günde ellerini çırparak sevincini belli etmedi. Müte vazice "ölümü" baklıyordu. Susuyor hiç konuşmuyor "seni seulyoruz bizi anlıyormusun?" deyince sadece ellerini sıkarak, gözlerini kırpiştirarak cevaplıyor.

En son Selvi'ye söylediği "şehit düştüğümde ellerim zafer işaretini yaparken kalmalı" oldu.

Selvi dün üzerine örtüğü battaniyeyi değiştirmek için açtığında parmaklarını zafer işaretini yapmış olarak bakladığını gördü. Gözleri doldu. Ellerini öptü. Gülümsedi: Ümûş haylaz bir çocuk gibi "yakalayacağım zaferi", der gibi bozmadı hiç alini yüzünde huzurlu, öylesine mutlu bir tebessümle, bir gün önceden zaferi ayarladığı parmaklarını hiç bozmadan bakladı bu günü. Zaferini kazanmış bir kahramanın coşkusu ve taşıdığı onurla dimdik kucakladı hasretini şaktıklarını yetiştirdi.

Ümûş, Gölâyin arkasından.

mak için dahada önceden belirlediği aileler ve gençler pankartı kenara çektiler ambulansa yöneldi. Hiç ayrılmak istemediği yoldaşını bir an önce ambulansa koyup saldırdan kurtarmayı düşündü. Zılgıtlar yükseldi. "Ümüs Şahingöz Ölümsüzdür" sloganı sardığı ortağı - Ambulansın başında sedyeyi hazırlarken caplar havalandı. Selim sedyeye aktarmayı beklemeden katıfalkla birlikte koydu Ümüs-ü ambulansa, hızla bir kaç aileyi de bindirdi. Ümüs'ün yanında Cap telefonuna basarak hemen direniş eülerini aradı, saldırı haberini verdi "Yasatmak için Öldürseyiz 396 403"»

Armutlu direniş mahallesi oldu beri, direniş kırmak için her yol yöntemi deneyen, en sonunda sürekli ablukaya alan polis Armutlu'ya yönelik ilk saldırısını Ümüs'ün cenazesinde gerçekleştirdi. Armutlu'nun köy için de başlayan saldırı mahalle içlerine, hatta direniş eülerine kadar sürdürülmek istendiysen de Ümüs'ün şehit düşmesiyle birlikte öfkelerin-kinin doruğa ulaştığı coşkulu ve şehitlere yarasız bir kararlılıkla direnişe gelen devrimciler ve halk karşısında yarasız geri çekilmek zorunda kaldılar

Şimdi sözü kendisi de Ölümlü orucu şehidimiz olan AYŞE BAŞTEMUR'a bırakalım.

"Sabahların bereketli toprakları

Karışacak Ümüs'ün saçlarına

Karşıyaka şaşkın

Otuz yıldır bitmiyor bunlar

Bir kez daha tazeleniyor toprak

Ümüs'ler tazeleniyor toprağı

Toprak hareketleniyor, canlanıyor.

Sonbahar canlanıyor.

Gri, kasvetli dağı Ankara

Şimdi inadına bir kızıllık

Sonbahar kıpkızıl

Artık mevsimler bizimle anılacak

Biz değiştiriyoruz mevsimleri

Her mevsim genç kızlar - delikanlılar varıyoruz

Artık mevsimler bizimle anılacak

Badam çiçeklerinden daha taze

İlk yaz güneşinden daha parlak

Yağmurlardan daha duru

Kuş civiltılarından daha şen

Ve güneşin doğup batığı safaktan gruptan

Daha güzel anılar

Mevsimler bizim dünya bizim

Hay Ümüs zaferin kutlu olsun....!!

AYŞE BAŞTEMUR 14.EYLÜL 2001

Sağrı ve bağlılıkla....